

ud paa Verandaen for at tage Ødelæggelsen i Øjesyn, havde Stormen løftet Hatten af hans hvide Hoved, slaaet den som en Bold ned mod Jorden, trillet den som et Hjul hen ad Vejen og trods alle Efterstræbelser ført den med sig i en ophvirvlet Støvsky.

Ikke i Mands Minde havde man oplevet saadanne Dage.

„Vorherre bevare dem, der er paa Søen!“ raabte Folk til hinanden gennem Uvejrbraget, naar man mødtes paa Landsbyens Gade, mens man Skridt for Skridt kæmpede sig hen ad Vejen med fremoverbøjet Overkrop eller fløj afsted paa Træskohælene med Stormen paa sin Ryg.

„Godt for dem, der har vel takket og tæt spækket,“ tænkte de, der sad hjemme i de halvmørke Stuer, hvor man selv midt paa Dagen næppe kunde se at læse sin Avis, mens det peb og tudede rundt om, som om alle onde Aander var slupne løs over Byen. Inde i Staldene stod Hestene med rejste Øren og rystede af Angst. Køerne brølede omkap, som under en Ildebrand. Selv Kattene gik og mjavede sygt, og Hundene løb omkring med Halen mellem Benene og snuste uroligt.

Da Vejret endelig stilnede lidt, kom Sneen tumlende i hvide Horder; og skønt det endnu var tidligt paa Vinteren, i Begyndelsen af December, blev den overalt liggende paa Jorden, samlede sig i Grøfterne, skjulte de styrtede Træer ved Vejene, dyngede sig op over de knuste Gærder og oprevne Straatage. I samfulde to Dage og Nætter stod Himmel og Jord i et.

Men da var der ogsaa en og anden af de enfoldige Vejlbybønder, der i Stilhed begyndte at ransage sit Inderste og gøre sit Regnskab op med Gud i den Tro, at Dommens Dag maatte stunde til. Selv da man endelig den anden Dags Aften kunde begynde at skovle Snedriverne bort fra Portene og feje de tommetykke Snekager ned fra Ruderne, tænkte mere end en af dem, der i det frembrydende Maaneskin stod i deres Dør og